

[Landbrugsministeren.]

jorden kan frastykkes denne ejendom, uden at det betyder nogen væsentlig ulempe for restejendommen. Når et sagkyndigt udvalg kommer med en sådan indstilling til landbrugsministeren, kan man i hvert fald ikke bebrejde mig, at jeg føler mig forpligtet til at følge indstillingen fra jordlovsudvalget.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh var inde på muligheden af, at de penge, der er stillet forslag om, ikke slår til ved oprettelsen af nye husmandsbrug, og det ærede medlem spurgte, om jeg i så fald ville anvende den samme fremgangsmåde, som har været anvendt gennem flere år, nemlig at ministeren søger at fremme en eventuel indstilling fra jordlovsudvalget om en tillægsbevilling. Det vil jeg naturligvis, og hvis jeg får en sådan indstilling fra statens jordlovsudvalg, hvor jo de fire store partier har en forholdsmæssig repræsentation, går jeg også ud fra, at der her i tinget vil være flertal for at søge flere penge tilvejebragt til dette formål.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh fremsatte videre nogle betragtninger om, at det er vanskeligt fortsat at fremskaffe jord til oprettelse af nye brug, og at det hænger sammen med, at landbrugsarealet år for år formindskes. De tal, det ærede medlem nævnte, har været offentligt fremme og er, såvidt jeg ved, fuldstændig rigtige. Det er derfor, som det ærede medlem sagde, nødvendigt, at man prøver at skaffe erstatning for den landbrugsjord, som overgår til andre formål.

Noget af det første, jeg foretog mig som landbrugsminister, var da også at søge en bevilling på 25 mill. kr. til landvindingsarbejder, dels til indvinding af landbrugsjord fra hedearealer, dels til indvindingsarbejder på søterritoriet. Disse 25 mill. kr. er brugt, og for kort tid siden søgte jeg en ny bevilling på 25 mill. kr. Det lykkedes imidlertid ikke at få mere end 10 mill. kr. stillet til rådighed til dette formål. Disse 10 mill. kr. er nu også opbrugt; der er altså anvendt 35 mill. kr. til dette formål i det par år, jeg har haft medansvar på dette område, og jeg håber meget på dette høje tings, finansministeriets og finansudvalgets tilslutning til, at vi får de midler skaffet tilveje, som er nødvendige til indvinding af ny landbrugsjord.

Når man ser, hvad der i andre lande anvendes til dette formål, er det småbeløb, vi bruger her i Danmark til landvinding, og vi har mange områder for landvinding endnu, inden vi behøver at gå til søterritoriet, f. eks. i Sønderjylland og omkring Limfjorden, og jeg kan også nævne Skjernådalen. Der er mange, mange andre steder, hvor jeg også vil anse det for i høj grad betimeligt og i hele samfundets interesse at få arealer, som har ligget nytteløst hen gennem århundreder, afvandet og bragt i dyrkbar stand. Jeg håber, det vil være muligt at fremskaffe de nødvendige midler til, at dette arbejde kan fortsættes på forsvarelig måde.

Det ærede medlem spurgte, om der var foretaget omfattende bundundersøgelser i de lavvandede strandarealer, som man har tænkt på at indvinde til landbrugsjord. Jeg ved, at der er foretaget ret omfattende bundundersøgelser; det er naturligvis det første, vi må gøre, når der er tale om at indvinde landbrugsarealer fra søterritoriet; vi må vide, hvordan bundforholdene er, og være sikre på, at det ikke er en sandørken, vi får indvundet, men jord, som virkelig har dyrkningsværdi. Jeg skal gerne i udvalget komme med en redegørelse om hele dette spørgsmål og derunder oplyse, hvor store og omfattende undersøgelser der er foretaget, og hvad man har tænkt sig at foretage i den nærmeste fremtid.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh fremdrog spørgsmålet om adgangen til at pantsætte husmandsbrug. Pantsætningsreglerne er jo ret forskellige efter de forskellige former for husmandsbrug. Med hensyn til pantsætningsreglerne for jordrentebrug har hovedprincippet i bestemmelserne derom været gældende, lige siden loven af 1919 blev gennemført; det blev dengang forbudt at pantsætte jordrentebrug udover et beløb, der svarer til det ved brugets oprettelse ydede statslån. Jeg tror, man kan sige, at denne pantsætningsgrænse dengang egentlig lå ret højt. Jordværdien modsvares jo i princippet af pligten til jordrentesvarelse, og når pantsætningsgrænsen så blev sat til samme beløb som et byggelån, der vel lå i nærheden af bygningernes opførelsessum, kommer man næppe uden om, at en yderligere pantsætning kunne være en trusel mod brugerens økonomiske eksistens, vel